

ДА СЕ НАУЧИШ ЧРЕЗ СТРАДАНИЯ!

Дейвид Уилкерсън

17 Юли 1995

Псалмиста пише: „Добре е за мен, че бях наскърбен, за да науча Твоите наредби” (Псалм 119:71). Може би се чудиш като мен – що за теология е това? Наистина ли е добре за мен да страдам?

Еврейската дума за страдание тук означава: „уплашен, притеснен, унизен, наказан, опетнен, наранен, слаб, депресиран”. Когато вложиш този смисъл в стиха, той започва да звучи така: „Добре е за мен, че бях уплашен; притеснен; унизен; наказан; опетнен; наранен; слаб; депресиран, за да науча Твоите наредби.”

Думата „наредби” в този стих означава „писани закони”. Псалмистът казва: „Добре е за мен, че преминах през всички тези проблеми, защото през това време Бог пишеше законите Си в сърцето ми.”

Наистина Бог позволява на проблемите да се изпречат на пътя ни, за да ни изпита. Но това не е най-главната Му цел. По-скоро целта им е да ни научат да ходим правилно пред Него. Библията ни казва: „Много са неволите на праведния...” (Псалм 34:19). И според псалмистът смисъла на всичките ни неволи е да се научим от тях.

Нека ви дам пример за това какво имам предвид, като казвам да се научим чрез скърбите си.

Неотдавна прекарах една седмица в подготовката на проповед, озаглавена: „Дребнавостта на американската религия.” Думата „дребнав” означава ограничен, незначителен. Бях под пара заради тази проповед, готов бях да я изгърмя от амвона.

Но докато подготвях посланието, прочетох бюлетин от една от мисионерските ни двойки – Роланд и Хайди Бейкър. Те бяха писали за ситуацията в Мозамбик, където се подготвяха да живеят.

Мозамбик е определена от ООН като една от най-бедните нации в света. Положението ѝ се влошава от дългата, кървава гражданска война. Инфраструктурата в държавата е унищожена. Пътища, мостове, села, училища и болници са разрушени. Хората са жестоко малтретирани и убивани, а няколко милиона души загинаха по време на конфликта. Милиони други избягаха от страната.

По време на войната бяха поставени повече от един милион сухопътни мини, което доведе до най-високия процент на осакатени хора в света. Деца и възрастни преминават през мините и биват разкъсвани на парчета, а мнозина остават само с един или два крайника. Хиляди деца умират от малария. А безброй много хора могат да бъдат видени из опожарените села голи и умиращи от глад.

Наскоро Роланд отиде с пикап заедно с група християни от ЮАР до тази отчаяна страна. Те доставиха провизии и трябваше да присъстват на събрание зад границата същата нощ.

Групата карала много бързо, знаейки че вратите на границата се затварят в пет часа. Но на около десет км от границата, пикапа им се повредил и започнал да върви бавно. Шофьорът натискал газта, но скоростта продължавала да намалява. Виждали как колата пред тях постепенно се изгубва от пътя.

Накрая, около пет без две минути, стигнали митницата близо до границата и двигателя напълно угаснал. Колата просто не можела да върви. Всички от групата се зачудили: „Господи, защо допусках да пропуснем събранието?“

Изведнъж граничните полицаи се раздвижили и развикали. След няколко минути се приземил един хеликоптер, от който слезъл официален представител на ЮАР. Роланд отишъл до него и го попитал какво става.

„Имаше взрив зад границата, недалеч от тук – му казал представителя – някакви бандити от една от воюващите групировки взривиха колата, която току що влезе.“

Роланд разбрал, че ранените и умиращи хора са били спасени от хеликоптера, както и че са били в колата пред тях. Ако всичко с тяхната кола беше останало наред, те също щели да бъдат бомбардирани.

На следващата сутрин, шофьора от групата на Роланд влязъл в колата и тя запалила от раз. Всъщност, вървяла си съвсем нормално и на влизане, и на излизане от Мозамбик.

След като прочетох този невероятен разказ и новините за всички страдащи хора, се почудих: „Как можем американските християни да сравняваме нашите скърби с тези на ония хора? Как могат да се сравнят наранените ни чувства и финансови проблеми с тези ужасни изпитания? Страданията ни изглеждат толкова жалки и незначителни.“

Ние излизаме от релси винаги, когато нещо мъничко не е наред в работата ни. Викаме: „Някой ме е наклеветил! Шефа ме нахока!“ И си мислим, че живота свършва, когато сметките в кредитната ни карта започнат да се трупат: „Работя повече от всякога, а не мога да се справя. Няма да успея!“

Много вярващи говорят за ужасните си периоди на депресия, за това, че са унили, тъжни, неспособни да се отърсят от ужасните си чувства. Но след като прочетох бюлетина на семейство Бейкър, си помислих: „Как може някой да сравнява депресията с глада, лежането в затвора, осакатените тела, изпепелените домове, убитите членове на семейството?“

Разбира се, и дума не може да става за сравнение. Много от нашите така наречени скърби могат с право да бъдат наречени жалки и незначителни. А аз бях готов да се изправя на амвона на църквата ни и високо да проповядвам срещу християните, които се фокусират върху емоционалните си проблеми и личните си болки. Исках да нахокам онези, които твърдят, че страдат от депресия, докато останалия свят страда по непознати за нас в Америка начини.

Но тогава се случи нещо. Събудих се една сутрин и открих нещо много чуждо за мен – депресия! Беше ме налегнала дълбока, черна, тъжна уплаха. Ходех из апартамента и се чудех: „Какво става? Няма причина за това.“ Никога не бях изпитвал такава скръб, страх, самосъжаление.

Според речника на Уебстър, „уплаха“ означава „крайна отпадналост“. Това е толкова силен страх, който не ти позволява да направиш каквото и да е, да идеш някъде, да се срещнеш с някого или да вземеш решение. С две думи – чиста проба депресия.

Реших да се опитам да не ѝ обръщам внимание. Така че прекосих 35 улици, но положението ми само се влоши. Казах си: „Господи, какво става тук? Трябваше да проповядвам колко жалка и незначителна е депресията в сравнение с проблемите в Мозамбик, а се разхождам наоколо, напълно съсредоточен в депресията си!“

Когато се върнах в апартамента си, започнах да плача и не можех да спра. Не знаех защо плача, но знаех, че не е незначително. Беше въпрос на живот и смърт! Извиках към Бог с цяло гърло: „О, Господи, толкова много ме боли. Въобще не е незначително. Помогни ми, освободи ме!“

Но Бог не ме освободи. И казвам ви – това беше добре за мен, защото се научих чрез него!

Първо, разбрах, че не мога да се изправя на амвона и да нахокам никого заради депресията му, защото знаех, че депресията не е малко нещо. Всъщност, не мога да си представя колко болезнена трябва да е клиничната депресия. За един ден изживях онова, което много християни трябва да преживяват в продължение на седмици, месеци и дори години.

Научих също и, че небесния ни Баща се вълнува от слабостта ни, независимо от това каква е тя. Дали е глад, дали нямаш дом или си депресиран, всичко има значение за Него. Той е състрадателен Господ, Който е загрижен за децата Си и е директно с нас в болката ни!

Позволете ми да споделя с вас някои от другите уроци, които съм научил чрез скръбта:

1. Не можеш да се освободиш от никоя скръб, защото това е Божие дело!

Няма значение в какви проблеми си. Просто не можеш да излезеш от тях със собствените си сили.

Тайната за това да разбереш как ни освобождава Бог от скърбите, е да проучиш как Той освободи Израел от робство. Библията казва: „А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена” (1 Коринтяни 10:11). „Но тези неща бяха пример за нас...” (стих 6).

Всичко, което се случи с Израел – робството, изпитанията, освобождението им от Египет – са свидетелства, модели и примери за нас днес. Всъщност, физическото освобождение на Израел изобразява духовното освобождение, което трябва да видим.

Чудили ли сте се някога защо Израел не се разбунтува срещу робството на фараона? В края на краищата, той ги караше да правят тухли без слама. Заповядваше на надзирателите си да ги бият. Защо Израел не взе нещата в свои ръце?

Със сигурност имаха хората, за да го направят, особено след десетте мора, когато Египет беше опустошен, отслабнал и наскърбен. Дори фараонът призна: „...народът на израилевите синове е по-многоброен и по-силен от нас” (Изход 1:9).

Но Израел никога не се надигна разгневено и не извика: „Стига, стига вече робство! Махаме се от тези ужасни окови.” Причината, поради която Израел не се разбунтува е, защото нямаше да успеят. Бог каза: „Дойдох, за да те освободя.” Това беше Неговото дело за тях!

Господ каза на Моисей: „...Видях страданието на народа Си в Египет и чух вика им поради притеснителите им; да, познах неволите им. И слязох, за да ги освободя...” (Изход 3:7-8).

Божие Слово казва ясно тук: „Видях страданието им...” Възлюбени, ако това не те утешава в скърбите ти, нищо няма да те утеши! Господ казва: „Знам през какво преминаваш, какво чувстваш. Но това не е твоята битка. Надзирателя ти, дявола, е твърде силен за теб. Така че слязох, за да те освободя!”

„...Аз съм ГОСПОД; ще ви изведа изпод товарите на египтяните, ще ви избавя от тяхното робство и ще ви изкупя с простряна мишца и с велики присъди.

Ще ви приема за Мой народ, и ще бъда ваш Бог. И ще познаете, че Аз съм ГОСПОД, вашият Бог, който ви извеждам изпод египетските товари. И ще ви въведа в земята...” (Изход 6:6-8).

Можеш да се опитваш да се освободиш както искаш – да мечтаеш, правиш планове и манипулираш. Но Бог казва: „...пътят на човека не зависи от него; не е за човека, който ходи, да оправя стъпките си” (Еремия 10:23).

Когато Давид излезе срещу великана, той каза: „И за да познае цялото това множество, че ГОСПОД не избавя с меч или с копие; защото боят е на ГОСПОДА и Той ще ви предаде в ръцете ни!“ (1 Царе 17:47).

След това Библията добавя: „...а в ръката на Давид нямаше меч“ (стих 50). Давид не взе нещата в свои ръце. Не каза: „Ще направя това със собствените си сили“ Не, той знаеше, че битката е Божия!

Ние сме обречени на провал във всяка битка, докато не повярваме, че тя е на Господ. Това ще премахне цялото напрежение от нас. Но това означава ли, че нямаме място в освобождението си? Абсолютно не! Нашата работа е да вярваме на Бог да направи онова, което е обещал. А ето го ключа към вярата ни в Него: „... и ще бъда ваш Бог. И ще познаете, че Аз съм ГОСПОД, вашият Бог, който ви извеждам изпод египетските товари...“ (Изход 6:7).

Господ ни казва: „Чели сте как освободих Израел по чудотворен начин. Посяхох Голиат и показах, че съм Бог на Израел и на Давид. Но искам да съм вашия всемогъщ Бог! Искам да преживеете чудесното Ми освобождение, така че да сте в състояние да свидетелствате като тях. Аз съм вашият Бог във вашето време и скръб!“

Бог знае, че никои от скърбите ви не са незначителни. Мисля си за едно заглавие, което излезе наскоро в един от вестниците в Ню Йорк: „Тежка любов – баща застрелва първородния си, за да спаси по-малкия си син от наркотиците“.

Трийсет и девет годишен баща имал двацет годишен син, който употребявал дрога и взел със себе си шестнайсет годишния си брат, за да пушат трева. Бащата, отчаян от ситуацията, грабнал пистолет и прострелял по-големия си син в гърдите и устата.

Човекът веднага се затворил в килера и започнал да говори за самоубийство, докато сина му кървял на пода. По-малкия син бързо разбил килера и попречил на баща си да се удуши.

След това по-големия син се възстановил в болницата и се извинил се на баща си с думите: „От това се нуждаех, за да се събудя.“

Този отчаян човек бил в невероятна депресия, защото е изгубил единия от синовете си заради дрога и се страхувал да не изгуби и другия. Депресията му го докарала до състояние, в което казал: „Не мога да издържам повече!“

Това не е жалко. Това е въпрос на живот и смърт. Но, моля ви, не ме разбирайте погрешно: не искам да кажа, че е правилно, дето бащата прострелял сина си. Това би било абсурдно.

Това, което искам да кажа е точно обратното: истинско освобождение има само в Господ! Не можеш да се измъкнеш сам от депресията. Само Бог може да те измъкне и Той иска да го направи за теб!

Урок номер две за това как се учим чрез скърбите си:

2. Скърбите ни сполетяват, за да ни доведат при Господ!

Скърбите ни учат да свием колене, да извикаме към Господ във всичките си проблеми и мъки.

„В деня на нещастieto си потърсих Господа...” (Псалм 77:2). „Преди да бъда наскърбен, аз се бях заблудил, но сега пазя Твоето слово” (Псалм 119:67). „И като беше в притеснение (Манасия), той се помоли на ГОСПОДА, своя Бог, и се смири много...” (2 Летописи 33:12). „Зная, ГОСПОДИ, че Твоите присъди са правда и че справедливо си ме наскърбил” (Псалм 119:75).

В последният стих, Давид казва: „Господи, знам защо си ме наскърбил. Ти видя, че когато всичко беше наред, аз се отклоних и станах небрежен. Затова позволи при мен да дойде скръб. Ти знаеше, че това ще ме постави на колене и ще ме съкруши отново. Мъката ми беше доказателство за верността ти към мен!”

„...и извикаха, и викът им от робството стигна до Бога” (Изход 2:23). Викът на Израел докосна Божието сърце. Всъщност, Господ се вълнува всеки път, когато децата Му викат към Него от болка.

Трябва да разберем нещо за Божието сърце – Бог го боли, когато и нас ни боли! Той чувства скръбта ни заедно с нас: „Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни” (Исая 63:9).

Всеки път, когато Израел скърбеше, Бог скърбеше с тях. Дори, когато Израел съгреши против Господ и ги сполетя мизерия, „...душата Му повече не можеше да търпи окаяността на Израил” (Съдии 10:16).

Познавам много хора, които е трябвало да се борят със страшно робство в живота си – наркотици, алкохол, цигари. Изкушението на жестокия им навик се разгорещява ден след ден. Въпреки това, казвам на всички тези хора: Бог е загрижен! Той знае мизерията, през която преминавате и само Той има силата да ви освободи. Във всяка битка Той ви учи да бягате при Кръста, да викаете към Него!

Бог не се рее постоянно над вас, казвайки: „Нещастен си заради това, което направи. Предаде Ме и сега плащаш цената. Ще си стоя тук и ще чакам да те боли достатъчно дълго. След това ще дойда и ще те освободя.”

Не, не служиш на такъв Бог! Ти служиш на любящ Баща, който чувства скръбта ти в момента, в който я почувстваш за пръв път. Няма значение как си попаднал в нея, Бог изпитва болката ти. Той скърби, когато те гледа съкрушен и повече от всичко желае да те освободи.

Може да си мислиш, че Бог въобще не ти помага. Но Той е чул вика ти и действа в точно този момент! Нека ви го докажа:

„Бог чу стенанията им, и Бог си спомни Своя завет с Авраам, с Исаак и с Яков. И Бог погледна на израилевите синове и Бог се загрижи за тях” (Изход 2:24-25). Думата „загрижи” тук означава „започна да действа”. Бог чу вика им и предприе действия от тяхно име.

И скоро Моисей извика към Бог на планината Хорив и Той запали хроста. Какво искам да кажа с това? Просто, че когато паднете на колене, Бог винаги предприема действия!

Израел не знаеше това, все още не можеха да го видят, но Бог беше взел нещата в Свои ръце. Докато те все още бяха под робство, докато викаха, чудейки се кога ще свърши всичко това, Бог вече беше започнал да ги освобождава. Той работеше, изправяше се и се подготвяше да освободи Израел.

Бог чу и теб още първия път, когато извика към Него и незабавно започна да работи за освобождението ти. Всъщност, отговорът Му пристига при теб в този момент: „Праведните викат и ГОСПОД чува, и от всичките им беди ги избавя” (Псалм 34:17).

Трети урок:

3. Скърбите стават много тежки точно преди да дойде освобождението!

Бог беше дал на Моисей и Израел железни обещания за освобождение. Така че Моисей отиде при народа с добрата новина, извършвайки чудеса пред тях. И Библията казва, че те повярваха: „Тогавя Моисей и Аарон отидоха и събраха всичките старейшини на израилевите синове. И Аарон каза всичките думи, които ГОСПОД беше говорил на Моисей, и той извърши знаменията пред народа. И народът повярва. И когато чуха, че ГОСПОД посетил израилевите синове и че погледнал на неволята им, те се наведоха до земята и се поклониха” (Изход 4:29-31).

Беше време на надежда, радост, поклонение. Всички викаха: „Алилуя, най-сетне сме свободни! Бог чу виковете ни и робството ни свърши. Слава на Него!”

Но какво стана след това? Нещата се влошиха! Робството на Израел стана абсолютно непоносимо. Не им даваха слама за тухлите. Търпяха жесток побой от надзирателите. А фараона се разгневи на лидерите им: „Махайте се от погледа ми. Връщайте се на работа!”

Моисей не можеше да повярва на тази ужасна промяна на обстоятелствата. Той извика: „Господи, защо се отнасяш така с хората Си? Никак не ни освобождаваш. Всъщност, сега е по-зле от всякога! Не спазваш Думата Си - нищо, от онова, което обеща, не се случва!”

Трябва да разберете – дявола знаеше, че освобождението на Израел беше на прага. Така че, мислите ли, че той щеше да си стои без да направи последен опит да задържи Божия народ? Не! Сатана си каза: „Имам малко време, така че ще излея целия ад върху им! Ще разгневя фараона и ще дам камшици на надзирателите. Ще смажа израилтяните в земята!”

Влошаването на състоянието на Израел не беше Божие дело. Сатана бързаше ядосан – ускоряваше работата си преди да дойде освобождението. По същият начин, когато дявола те види на колене, той знае, че освобождението ти предстои. И няма да си седи в тези последни мигове преди да дойде победата!

Вместо това, той ще направи изкушенията ти по-интензивни. Ще надигне хора срещу теб. Ще изпрати лъжливи духове да те обвинят несправедливо. Ще те лъже, че Бог е отнел Светия Си Дух от теб, че плащаш за старите си грехове. Ще те залее с всевъзможна вина и осъждане.

Но трябва да разбереш: разярения дявол, който те напада обезумяло, е най-сигурното доказателство, че освобождението ти е на прага! Така че, ако си се молил, но нещата се влошават, почни да се радваш, защото освобождението ти е близо.

Моисей не знаеше, че още на следващия ден Господ ще поеме нещата в Свои ръце: „А ГОСПОД каза на Моисей: Сега ще видиш какво ще направя на фараона, защото под действие на силна ръка ще ги пусне и под действие на силна ръка ще ги изпъди от земята си. Бог говори още на Моисей, като му каза: Аз съм ГОСПОД” (Изход 6:1-2). Бог казваше: „Няма да те оставя, Моисей. Помни кой съм. Аз съм Господ.”

Но Израел беше твърде разбит и уморен, за да повярва. „И Моисей говори така на израилевите синове, но поради притеснението на душите си и поради жестокото си робуване те не послушаха Моисей” (стих 9). Хората бяха вътрешно мъртви. Те се предадоха, казвайки: „Страдах твърде много, за да слушам. Не мога да повярвам в посланието за освобождение.”

Това описва ли теб? Толкова ли си изнемощял, че да си на края на силите си? Когато си в църквата, проповедта влиза ли през едното ти ухо, след което излиза през другото?

Бог разбира ситуацията ти, възлюбени, и е търпелив. Той знаеше, че Израел скоро щеше да се разправи с всичките си врагове и чрез Словото Си ни казва: „Дръж се! Скоро ще Ме видиш какво правя. Ще бъдеш благословен и ще имаш благоразположението Ми, докато враговете ти страдат!”

Това е последният урок, който трябва да научим от скърбите си:

4. Страдаш, защото Бог работи над диамант!

Чуй пророчеството от Исаия: „О, горкана, блъскана от буря, безутешна! Ето, Аз ще вложа камъните ти върху здрав материал и ще положи основите ти от сапфири. Ще направя кулите ти от рубини, портите ти — от бисер, и цялата ти ограда — от скъпоценни камъни.

И всичките ти синове ще бъдат научени от ГОСПОДА и мирът на синовете ти ще бъде голям. С правда ще се утвърдиш; ще бъдеш далеч от насилие, защото няма да се боиш; далеч от ужас, защото няма да те доближи” (Исаия 54:11-14).

Какво невероятно пророчество! „Скъпоценните камъни“ от стих 12 са диаманти. И ако си чувал нещо за диамантите, тогава знаеш, че в началото са били парче въглен. Природните сили са работили върху тях в продължение на години.

Божие Слово ни казва: „Скърбите ти имат за цел да те променят в нещо красиво и скъпоценно за Мен!”

„Портите от бисери“ споменати тук са вид кварц, който е станал прозрачен, преминавайки през огън. „Прозорците“ се отнасят до окото или зрението. Бог казва, че ако Му вярваш по време на скърбите си, това ще ти даде ясно видение, разбиране. Ще ти позволи да видиш в невидимото с кристална яснота!

Повечето учени вярват, че фразата „порти от бисер“ е по-правилно да се преведе като „порти от перли“. Перлите се образуват от песъчинка в мидите. В перлата се инжектира течност, след което се пресява и търка докато стане перла.

Сега помислете за всичкото пресяване, търкане и проблеми в живота си. Били сте обработвани по грешен начин. А какво прави Бог? Прави перла! Всяка перла е спомен за страдание, болка, търкане.

Аз вярвам, че Исая говори за красотата на Исус Христос в този пасаж. С други думи: скръбта, когато ѝ позволим да си свърши работата, произвежда хора, които отразяват красотата на Христовия характер. Прави ни повече и повече като Исус.

В Откровение 21 глава, Йоан описва светия град – остатъчната църква – като такъв, който притежава Божията слава: „Стената му беше изградена от яспис, а градът – от чисто злато, подобно на чисто стъкло. Основните камъни на градската стена бяха украсени с всякакви скъпоценни камъни: първият основен камък беше яспис, вторият – сапфир, третият – халкидон, четвъртият – смарагд, петият – сардоникс, шестият – сард, седмият – хрисолит, осмият – вирил, деветият – топаз, десетият – хрисопрас, единадесетият – яцинт, дванадесетият – аметист“ (Откровение 21:18-21).

Какви са всички тези скъпоценни камъни? Това са измъчените Божии хора – подмятани от бурята, неутешени хора, но изпитани чрез огън, освободени чрез вяра – остатък от покаяни, съкрушени в духа диаманти!

Исая пророкува за Христос: „...Ето, Аз полагам в Сион камък за основа, избран камък, скъпоценен крайъгълен камък, здрава основа...“ (Исая 28:16). Значението на гръцки тук е „изпитан камък“.

Библията казва, че Исус е изпитания камък и нищо не може да се построи на този крайъгълен камък, освен други камъни, изпитани чрез огън. Това говори за Христовия характер. Всичките ярки лъчи, които излизат от нас имат нещо общо с ярката святост на Исус. А единствените хора, които познавам и имат характера на Исус, са онези, които са страдали.

Божията цел е да ни пречисти, да ни превърне в скъпоценни диаманти, които ще украсяват светия Му град, който слиза от небето. Трябва да имаме ясно око, прозрачност в живота си, без тъмни петна, без вяра в плътта, а само ярки, святи лъчи.

Нека отново прочетем основния стих: „Добре е за мен, че бях наскърбен, за да науча Твоите наредби” (Псалм 119:71). Можете ли да се зарадвате с мен на тези думи сега? Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1995 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Learning Through Afflictions!](#) / [Да се научиш чрез страдания!](#)